

Těžko na cvičišti...

Ležel jsem na zemi a v puse cítil pachuč studeného tlejícího jehličí. „Copak, stal se z tebe býložravec?“ ozval se nade mnou posměšný hlas. S prskáním jsem se zvedl a hned jsem byl nucen uskočit dozadu, abych se vyhnul ráně pěstí.

„To bylo dost srabácký,“ poznamenal jsem napůl znechuceně a napůl pobaveně (to jehličí totiž nakonec nechutnalo zas tak špatně). V takovýchto zákeřných útocích byl Kalina mistr. Žádné pozdravení soupeře, vzájemná úklona, každý do svého rohu a na znamení do sebe.

„Tvůj nepřítel chce, abys skončil pod drnem. A aby tě tam dostal, nebude dodržovat etiketu,“ poznamenal vševědoucně Ruda a hbitě zvedl ze země vhodně dlouhý a pevný klacek. Začal se s ním rozhánět jako s mečem a já byl nucen ustupovat mimo dosah nebezpečně kmitajícího kusu dřeva.

Byli jsme v nějakém lese ve středních Čechách. Můj nový partner Rudolf Kalina to tu trochu znal, ze svých skautských let si pamatoval jakousi starou chatu nedaleko městečka Mšec. Velkými kleštěmi si poradil se zámkem závory u vjezdu do lesa a závoru znovu zamkl vlastním zámkem, když jsem za ni projel s jeho dodávkou. Pak jsme pokračovali ještě pár set metrů severním směrem a skutečně jsme dojeli k jakési staré dřevěné chalupě. Ruda naprosto bez skrupulí přestříhl další zámek a rozmáchlým gestem mě pozval dovnitř. Budova se stala naším dočasným domovem. Jídla jsme měli půl dodávky, pro vodu jsme chodili do vyzdžené studánky pod strmým svahem, pár desítek metrů od našeho útočiště.

To bylo před dvěma dny. Koronavirem zastavený svět zcela zmrtvěl a panující strach nedovoloval spoustě lidí vůbec opustit domov, takže jsme si připadali celkem v bezpečí (málokdo by nás hledal v práchnivějící chatě v lesích uprostřed ničeho a na houby bylo brzo). Kalina mi cestou po dálnici vyložil plán záchrany svého syna. Podle posledních informací, které se mu podařilo získat, mělo za tři dny dojít k předání

větší zásilky u jedné z Provajdrových „pevností“ nedaleko Podbořan. Ruda nastínil náš postup slovy: „Sbalíme kluka a padáme.“ Využili jsme dostatek času k odpočinku a, bohužel pro mě, hlavně k prohloubení mých znalostí sebeobrany.

Můj učitel byl mimo jiné i bývalý školitel členů zásahových jednotek po celé republice. Měl spoustu zkušeností včetně všech možných sviháren a kliček, jak dostat člověka na lopatky. Znal různé tlakové body a místa, kam když vás praštil, šli jste rovnou k zemi bez ohledu na fyzickou nebo odhodlání k obraně. A jelikož byl pěkně hajzlík, využíval podobné údery častěji, než vegani nahlas říkají, že jsou vegani.

Uskakoval jsem před ranami klackem a ve vhodné chvíli se sehnul pro vlastní zbraň. Štěstěna mi příliš nepřála, při prvním bloku soupeřova úderu mi v ruce zůstal jen ztrouchnivělý kus dřeva.

„Copak, výrobní vada?“ zachechtal se Ruda. Vzápětí zaklel, protože ho tentýž kus trefil do nosu. Tenhle styl útoku mi šel a v minulosti se mi několikrát osvědčil. Využil jsem drobného rozhození svého sparring partnera a zaútočil na něj. Spíše instinktivně máchl klackem v mohutném úderu přímo proti mně. Počítal jsem s tím a v poslední vteřině jsem přešel do ukázkového fotbalového skluzu, který jsem zakončil na jeho kotníku. S dalším, mnohem horším zaklením (za které skončí v pekle) se poroučel k zemi. Tam jsem mu zasypal obličej hrstmi lesní hrabanky a šikovným kopem do zápěstí ho odzbrojil.

Bleskově jsem se zvedl ze země a vítězoslavně si dal ruce v bok. „Nějak ses mi zadýchal,“ poznamenal jsem s úsměškem a zároveň se snažil skrýt vlastní zrychlený dech. Zabručel a hned poté nečekaně vymrštil svou nohu směrem ke mně. Byl dost daleko a nemohl mě zasáhnout, přesto jsem reflexivně uskočil. A o to mu šlo. V zápalu boje jsem se přesunul na okraj strmého srázu a po jeho kopu a mém odskoku jsem se hned začal kutálet ze svahu směrem do údolí.

„Až půjdeš nahoru, vem vodu,“ zavolal Kalina s převahou pod kopec a odcházel směrem k chatě.

*

„Kdy čekáš, že se ti ten tvůj kamarád ozve?“ zeptal jsem se ten den již poněkolkáté. Další z jeho mnoha „známých“ mu slíbil upravit dodávku tak, aby byla nenápadná a nevzbuzovala zbytečně pozornost. Ani jeden z nás netušil, co to znamená, ale vzhledem k tomu, na co jsme se chystali, bylo vzbuzování pozornosti krajně rizikové.

Kdyby existoval bůh, měl by (kromě toho, že by byl žena) naprosto zvrácený smysl pro humor a bezbřehou ironii. Zdálo se mi, jako by mi během posledních dnů předváděl oboje. A rozhodně nešetřil. Když si vybavím, jak jsem se před ani ne dvěma týdny rozhodl nepouštět se do bláznivé akce s Adélou, která hodlala stopovat zloděje léků z nemocnice... Abych byl vzápětí svědkem toho, jak jí před mýma očima několikrát probodne břicho nějaký děsivý maniak, jeho neméně bestiální bratr mi téměř před očima skočí z balkonu paneláku a jako zlatý hřeb se u ruin svého dohrořivajícího domu setkám s Rudou. S chlápkiem, kterého jsem považoval za dalšího hajzla, a teď se s ním jak kluk peru po lese a chystáme se zachraňovat jeho syna z nedobrovolného pobytu v partě drogových dealerů.

Měl jsem tenkrát radši jít běhat a na žádný hřbitov v Brodě ani nepáchnout. Nemusel bych teď být v takovém srabu bez valných možností z něho nějak vybřednout. Nicméně jsem si sám v hlavě stanovil, že všechny tyhle problémy budu řešit až poté, co budeme sedět v dodávce i s Kalinovým synkem. Ten je sice podle mě taky pěkně povedený kvítko, ale poslední dobou jsem neměl při posuzování lidí přesnou mušku a radši ještě počkám, než si na něj udělám podrobnější názor. Minimálně do doby, než ho poznám. Až ho zachráníme. Jestli... Až ho zachráníme.

Snažil jsem se nemyslet na Adélu v nemocnici. Snažil jsem se nemyslet na doutnající zbořeníště v místě, kde jsem dřív seděl na zahradě a učil se F dur. Na Kamila jsem se ani nemusel snažit nemyslet, svou přezíravostí vůči Adélinu zranění mě natolik nasral, že nemyslet na něj mi šlo samo.

Kalina (chtěl, abych mu tak říkal, i když jsem mu občas řekl i Rudo a procházelo mi to) se chystal mi odpovědět, jenže v ten okamžik se mu rozsvítil mobil a ozvalo se několik houslových tónů. Po rychlém pročetí zprávy se Ruda usmál a řekl: „Za osm minut je u závory.“

To byla jedna z jeho vlastností, kterou jsem moc nechápal. Normální člověk by řekl „za nějakých pět minut“ nebo „za necelých deset minut“,

ale on prostě řekl „za osm minut“. Takhle přesně se vyjadřoval k hodně věcem. Jednou jsem se ho na to zeptal a on mi vysvětlil, že policejní akce musí být naplánované do detailu a ideálně na sekundy, v horším případě na minuty. Šlo tedy o zvyk. Dál jsem se k tomu nevyjadřoval. Považoval jsem to sice za kravinu, jenže jsem v žádné policejní akci nikdy nebyl, takže jsem se o svůj názor nahlas nepoděлил.

Sfoukli jsme plamínek v lihovém vařiči, položili ešus s gulášovkou z konzervy na dřevěnou desku stolu a rychlým krokem vyrazili k závoře.

„Máš představu, jaký přesně druh krytí měl ten známý na mysli?“ zkusil jsem to znovu.

„Nechal jsem mu volnou ruku, takže nemám ponětí,“ odvětil Kalina s pokrčením ramen typu: je mi to fuk, hlavně ať to funguje. Ostrým policejním krokem jsme byli u závory během mžiku. Po netrpělivém a napjatém čekání, které mohlo trvat sotva několik minut, se z dálky ozval zvuk blížícího se auta. Ve správnou dobu začalo auto brzdit a zastavilo přímo u nás. Původně černá dodávka se změnila.

„To je –,“ nadechl jsem se.

„Geniální,“ dopověděl Ruda nadšeně. Měl jsem v úmyslu říct vůl, ale když jsem viděl jeho nadšený výraz, radši jsem větu nedokončil.

Před námi stála původně černá dodávka, která byla nyní zcela k nepoznání, protože byla přebarvená jako – sanitka. Z místa řidiče vyskočil chlápek a zběžně si s námi potřásl rukama. Já jsem mlčel, ti zbylí dva experti procházeli kolem auta a chlápek něco zasvěceně vysvětloval.

„Až se toho budeš chtít zbavit, zajed' do myčky, polej to tímhle sajrajtem a spláchni saponátem. Půjde to dolů jako nic,“ vysvětloval a předával přitom Rudovi do ruky průhlednou lahev s nějakou tekutinou. Pak jsme se rozloučili a chlápek vyrazil zpátky po silnici pěšky.

„Nehodíme ho?“ zeptal jsem se nejistě s pohledem na jeho záda.

„Bydlí tady kousek, projde se,“ mávl rukou Ruda a stále si zálibně prohlížel novou vizáž svého vozu.

„Konec přehlídky, sedni za volant a zajed' s tím k chatě. Zbytečně budíme pozornost.“

Kdybych mu tu prohlídku neutnul, okukoval by ji tam snad ještě hodinu.

Krátká zajižďka

Následující den jsme vyrazili znovu na cestu. I s dokonalým „krytím“. Sice se mi svíraly půlky pokaždé, když jsme míjeli policejní vůz, ale snažil jsem se v duchu uklidnit tím, že policajti snad sanitky nestaví. A i kdyby, neudělali jsme nic nelegálního. Zatím...

Tak proč jsem se začínal tak bát?

„Teď už mi můžeš prozradit, kam jedeme?“ pokusil jsem se přehlušit nervozitu konverzací.

„Je to první, menší Provajdrova základna. Teda už je spíš pana D,“ upřesnil mi spolujezdec-řidič (řídít mě nechal málokdy). Jelikož jsme nevěděli, jak se šílený Provajdrův bratr jmenuje, říkali jsme mu pan D. Pro Rudu to D značilo Debil, pro mě Démon. Ale tvrdil jsem mu, že Dement, abych nebyl za sraba.

„Je to starý, polorozpadlý zámeček v takovém zapadákově. Ta obec se jmenuje Brody. V tom zámečku, který se ‚jakoby‘ rekonstruuje, je překladiště a přebaliště zboží,“ pokračoval ve vysvětlování.

„A jaký je teda plán?“ skoro jsem se bál zeptat. Všiml jsem si, že vzuďu v dodávce je kufřík s pistolí.

„Zaparkujeme úplně mimo, za vsí. Je tam takový kopec, jmenuje se Kozel, je z něj dobře vidět. Dřepneme si do křoví a budeme dalekohledem pozorovat, co se v zámečku děje. Podle toho, co zjistíme, budeme improvizovat,“ vysvětloval Káčko trpělivě.

Tenhle plán se mi ani trochu nelíbil, a navíc mi vůbec neseďel s prohlášením „policejní akce musí být naplánovaná na vteřiny“. Vzhledem k absenci jakýchkoliv zkušeností v oboru zachraňování rodinných příslušníků z tenat drogových dealerů jsem se ovšem raději zdržel komentáře. Ne že by se mi na jazyku nepovalovaly další dotazy, nicméně od jejich vyslovení mě vyrušil můj drnčící telefon.

Volal táta. Ruda se na mě pokradmu díval, proč jen civím do telefonu a neberu hovor. Asi si myslí, jak je u toho nenápadný. S povzdechem jsem palcem ťukl na zelené sluchátko.

„No to je dost. Začnu bez zdvořilostí – proč jsi mámu tak narychlo uklidil stranou? V jakým lítáš průseru?“ ozvalo se ze sluchátka skutečně bez jakýchkoliv zdvořilostí. Inu, ne každý má tak milé hovory jako Šebestová s Machem.

„Ahoj tati. To by bylo nejspíš lepší si vysvětlit osobně,“ udržel jsem hlas v klidné poloze. Při našem posledním rozhovoru jsme se přece dohodli, že se pokusíme o nový začátek, tak bych to nerad zakopal hned při první příležitosti. A na tátovu impulzivnost jsem byl zvyklý.

„Jsem teď na cvičení v Doupovských horách, ale rád bych se s tebou sešel, hned jak se vrátím,“ odpověděl mi už trochu mírnějším tónem.

„Ne že bych poslouchal,“ vložil se do hovoru Kalina s poťouchlým úšklebkem, „ale od Doupovských hor jsme zhruba hodinku a máme to téměř při cestě.“

Podíval jsem se na něj nepříliš vřele.

„Kdo to tam s tebou mluví?“ ozval se netrpělivě táta.

„Jeden kamarád. Říká, že jsme kousek od tebe a zhruba do hodiny bychom se někde mohli potkat,“ přiznal jsem neochotně.

Reakcí bylo ticho. Žádné otázky, co dělám tak daleko od domova, proč tu jsem či podobně.

„Pošlu ti souřadnice, kde se potkáme,“ ozvalo se po dle mého názoru velmi dlouhém tichu a pak sluchátko umlklo. Zamračeně jsem se otočil na vytlemeného řidiče.

„Sám sis o to řekl, podrazáku,“ utrl jsem se na něj ne moc přívětivě. „Do Brodů to bude se zajížděkou.“

Zatímco jsem nastavoval navigaci, pokrčil jen rameny a podřadil, aby mohl předjet traktor.

*

Smluvené místo byla lesní cesta na okraji vojenského prostoru. Táta už tam byl a přešlapoval před zelenou oktávkou.

„Ahoj tati. Tohle je Ruda Kalina,“ představil jsem svého „partáka“ hned po výstupu z auta. „Bude se ti zamlouvat, býval u policie,“ dodal

jsem ještě, abych ho dobře naladil. Ignoroval jsem jeho nakrčené obočí při pohledu na sanitku.

„Měšťák?“ podával táta Rudovi váhavě ruku.

„Státní,“ reagoval na dotaz sám Ruda a stiskl nabízenou ruku. Po tomto ujištění mi přišlo, že táta tiskl nabízenou ruku mnohem vřeleji. Pokusil jsem se nad tím podléháním stereotypům nezakoulet očima, ale asi se mi to moc nepovedlo.

„Nemám na vás moc času, ale mluvil jsem poměrně dlouho s mámou a říkala mi nějaké soukromé věci, o kterých se mi prý budeš chtít zmínit sám,“ začal táta napřímo a nápadnou narážkou.

„Asi se půjdu podívat, jestli už nerostou houby,“ zareagoval hned Kalina a po chvílce zaváhání vyrazil do méně zarostlé části lesa.

Byl jsem mu vděčný i za tak blbou výmluvu, kterou sběr hub v březnu bezesporu byl (byť mykologové tvrdí, že houby rostou po celý rok).

Měl bych tátovi říct o tom, co se mi stalo. Stejně jako mámě. Měl bych. Ale nechce se mi.

„Máme v práci jeden problém,“ začal táta sám, když viděl, jaký vnitřní boj asi svádím. „Ten problém se jmenuje Kamil Macha.“

„Cože?“ ujelo mi nechápavě. Netušil jsem, jaké problémy by mohl Kamil způsobovat armádě. I když... při našem posledním hovoru byl dost na prášky a pořád něco mlel o tom, že mu všechno zničili.

„Oslovil mě před nějakou dobou s tím, že by potřeboval, ne zcela legálně, finančně podpořit nějaký medicínský projekt s potenciálním přesahem do, řekněme, vojenské praxe,“ navázal táta a nevšímal si mojí otázky. „Jelikož jsem měl pro Kamila vždycky trochu slabost, tak jsem mu určitou pomoc přislíbil a dal mu kontakty na ty správné lidi. To jsem ještě ovšem netušil, o jaký ‚přesah do praxe‘ se jedná, ani o tom, že v tom budeš nějak figurovat ty,“ dokončil s otazníkem v hlase a s významným pohledem do mé tváře.

„Ten hajzl,“ cedil jsem vytočeně skrze zaťaté zuby. „Ten zrádce, co si říká kamarád.“ Do čeho se sakra ten idiot pustil?

„Mohl bys mi pomoci odpovědět na pár otázek?“ neslo se ke mně trochu jakoby z dálky.

Jelikož už asi většinu tušil nebo věděl od mámy, ve stručnosti jsem mu vypověděl veškerou mou prožitou historii nedávných měsíců. Od nákazy přes hraní na hrdinu až po koncový megaprůser, který se v současnosti snažím řešit záchranou Rudova syna. Což vlastně můj problém nijak neřeší, ale Ruda mi pak na oplátku slíbil pomoc. Táta celou dobu poslouchal, jen občas přikývl a zřejmě si v hlavě doplňoval skládačku.

„Děkuju,“ prohlásil nakonec. „Děkuju za upřímnost a důvěru. Už se bohužel budu muset vrátit, ale chci ti taky říct pár věcí. Kamil mou nabízenou pomoc využil více než plně, dostavily se nějaké pokroky. Jenže pořád je to vědec a ne vždycky umí odhadnout lidi kolem sebe. Abych to zkrátil, hrozilo, že se o jeho výzkum začne zajímat oddělení biologických zbraní (které oficiálně neexistuje). V tu chvíli jsem se do toho vložil a dal lidem, kterým věřím, pokyn, aby všechno zničili včetně dokumentace, vzorků, prostě všeho,“ vychrlil ze sebe rychle.

„A proč jsi mi teda říkal, že s ním máš problém?“ zeptal jsem se nechápavě.

„Podezřívám ho, že má někde ulité vzorky, které se mu podařilo zachránit. Nemluvě o tom,“ podíval se na mě najednou trochu jinak, „že má stále přístup, řekněme, ke zdroji.“

„Ode mě už neuvidí ani vlas, a hned jak ho potkám, tak ho nakopu do prdele,“ vydechl jsem zlostně.

Táta zakroutil hlavou. „To právě nedělej. Pak by mu bylo jasné, že něco víš. Ale já potřebuju, aby nic netušil. Potřebuju, abys zjistil, jestli ty vzorky vážně má. Kde jsou, kdo se k nim může dostat, jestli je někomu dal.“

Mlčel jsem. Můj život mi najednou začal připadat jako science fiction. Ale dost blbě napsaná, nejspíš nějakým začátečníkem v oboru.

„Nerad to říkám, ale asi jsem se v tom klukovi zmýlil,“ řekl najednou táta zamračeně. „I když možná,“ dodal ještě, tentokrát již s úsměvem, „jsem se zmýlil ve vás obou.“

Neviděl jsem ho se smát přes dvacet let. Vypadal teď jako normální člověk a já málem zapomněl na to, jaké jsou naše vztahy. Že by vážně svítalo na lepší časy?

„Musím běžet,“ úsměv zmizel rychlostí blesku a nahradil ho klasický vojensky přísný výraz. „Navíc se ti vrací kamarád.“

I já už jsem nějakou dobu slyšel tlumené kletby Rudy, který se nejspíš pomalu sunul lesem a strhával ze sebe šlahouny ostružiníku.

„Mějte se, pane Kalina. Ať vám ta akce s mým synem dobře dopadne,“ zamával táta na rozloučenou a odcházel k autu.

„Vy o něj nemáte strach?“ ujelo Rudovi trochu překvapeně. Asi si to i uvědomil, protože se vzápětí zatvářil, jako by si chtěl dát pár facek.

„Nemám,“ ubezpečila ho otcova vzdalující se záda. „Myslím si totiž, že můj syn ve svém vyprávění dost přehání. Situace nebude tak tragická, jak mi ji líčil.“

„Postarám se o něj,“ ubezpečil ho rádoby klidným hlasem bývalý policista.

Odcházející voják se zastavil a otočil se.

„Vy spíš dejte pozor, aby se nestaral on o vás. V tom klukovi je víc, než se zdá,“ řekl vážně a potom prostě odjel.

Když pomínu fakt, že se o mně bavili, jako bych tam nebyl, byla to z tátovy strany vlastně lichotka. Kam až mi paměť sahá, jediná pořádná lichotka, kterou jsem od něj kdy slyšel.

Kdybych nebyl takový cynik, možná by mě to i dojalo.

Brody

„Když už jste si s tatínkem popovídali, můžeme teda vyrazit dál za původním cílem naší mise?“ Sarkasmus v Kalinově hlase byl pro nezalého těžko postřehnutelný.

„Hele, věnuj se radši řízení. Navíc, pokud si pamatuju dobře, tak to byla tvoje blbá poznámka o tom, že to máme při cestě, co mě donutilo na to setkání kývnout,“ utrl jsem se na něj nepřilíš vřele. „Nastav navigaci a vyrážíme.“

Jeli jsme mlčky. Zpočátku Ruda vypadal, že by se rád zeptal na nějaké detaily ohledně našich rodinných vztahů, ale nejspíš jsem se tvářil dost kysele, takže se jen dvakrát nadechl s otázkou na rtech, nakonec ji však nevslovil. Beztak jsem neměl chuť na nic odpovídat.

Myslel jsem na Kamila. Jako by nestačilo, že Adéla leží v nemocnici s probodaným břichem, do toho se ještě ten pitomec zaplete přesně do toho typu průseru, před kterým jsem ho varoval. Popravdě, když jsem se s ním nedávno hádal o možném zneužití jeho „výzkumu“ pro nějaké vojenské účely, sám jsem tomu nevěřil ani za mák. Nicméně jsem v tu chvíli měl vztek, potřeboval jsem argumenty, a tenhle mě napadl jako první. Že by k tomu mohlo skutečně dojít, to mi ani nepřišlo na mysl. Inu, kdo chvíli stál, již stojí opodál, pokrok musí mířit stále vpřed. Věděl vůbec o tom, v čem se pohybuje? Pokud ne, je vážně pitomec s chronickým nedostatkem fantazie. Pokud to ale věděl, tak mi při několika našich setkáních vědomě lhal nebo alespoň některé věci neřikal. A co se týče hledání řešení mých mikrobiologických problémů – tady jsem se právě vzdal naděje na výsledek v dohledné době. Jestli na to Kamil kašlal a soustředil se na, řekněme, jiné aspekty problému... Neradostně jsem tuhle myšlenku zapil vodou s rozpuštěnou arzenovou tabletou.

„OK, už to nevydržím, tváříš se jak vyoraná mývalí řít'. Nějaký problém?“ došla Rudovi trpělivost s mým zachmuřeným výrazem.

„Myslíš kromě těch problémů, co už mám na podnose teď?“ zeptal jsem se kupodivu s úsměvem.

„To neřeš. Jak jsem řekl, až vyzvedneme kluka, uvidím, co se dá dělat. Musíme postupně, krok po kroku. A abychom to nezamluvili, je teda nějaký další problém?“ vrátil se obratně k původní otázce.

„Asi ano. I když není úplně můj – ,“ zastavil jsem se v půli věty. Ať chci nebo ne, bude to i můj problém. Třeba se najde někdo (kromě toho kreténa Kamila, který snad bude, doufám, držet jazyk za zuby), koho začne zajímat původní zdroj vzorků toho záhadného „biologického materiálu“. Podle množství lidí, v jejichž hledáčku se začínám ocítat, by si jeden řekl, že se ze mě stává celebrita. Představa rozhovoru se mnou ve V. I. P. Zprávách mě v duchu pobavila.

„... No, možná to bude i můj problém. Ale jak říkáš, všechno postupně,“ dopověděl jsem po pár vteřinách mlčení.

„Může přijít na řadu hned, jak vyřešíme tenhle,“ řekl Ruda a kývl přitom hlavou směrem k obdélníkové bílé ceduli, na které stálo černým písmem napsáno Brody.

*

Projeli jsme obcí a asi půl kilometru za ní zahruli na zarostlou polní cestu. Po pětiminutovém pomalém protahování s autem mezi šlahouny trnitých keřů („Musíme pomalu, abychom si nepoškrábali naše krytí“) jsme nechali auto prostě stát na okraji mýtiny a vyrazili do prudkého svahu.

Člověk se až divil, že nahoře nenašel stát ruiny nějakého hradu nebo středověké tvrze. Ploché temeno kopce Kozel bylo rovné téměř jak letiště a s poměrně dobrým rozhledem do okolní krajiny.

„Co by tu kdo dělal? Není tu voda,“ reagoval Ruda, když jsem vyslovil svou myšlenku nahlas.

„Dole byl nějaký pramen,“ nevzdával jsem se.

„No jo, to je pramen Srnčík. Komu by se ale chtělo chodit pro vodu z tohohle krpálu a pak to tahat zas nahoru?“ držel se své teorie a vytahoval přitom z pouzdra dalekohled.

Hned úvodní část plánu se nicméně ukázala jako nepřilíš zdařilá. Z temene kopce sice bylo vidět na starý, rozpadající se zámeček na

drobné vyvýšenině nad obcí, byl však vidět pouze jeden jeho roh, a to ještě špatně. Ve výhledu částečně překážel starý kravín. Ruda postupně zkoušel různá pozorovací místa, výsledek byl ale vždycky stejný nebo ještě horší. S každým dalším místem přibývaly i nadávky, nakonec jsem si od něj radši vzal dalekohled, jinak by ho vztekle hodil na zem.

„Plán Bě?“ zeptal jsem se opatrně.

„Plán Á,“ odsekl mi. „Žádná změna. Sice jsme pozorováním nic moc nezjistili, ale počkáme do tmy a pak tam vlítmem.“

„Okolo celého zámku je zeď,“ podotkl jsem s očima přilepenýma na okuláry dalekohledu.

Odpovědi mi bylo téměř býcí odfrknutí.

„Hele, počkej, a nešlo by to tudy?“ zaostřil jsem na vzdálenější roh zámku.

„Ukaž,“ hrnul se ke mně rychle a zadíval se na místo, kam jsem mu ukazoval.

„Je to lešení?“ ujišťoval se a soustředěním vraštil čelo.

„Myslím si, že jo,“ kývl jsem.

„Paráda.“ Tentokrát mu hrál na tváři potěšený úsměv. „Cesta dovnitř je jasná.“

*

Tiše jsme šplhali po dřevěném žebříku na lešení. Zřejmě tu bylo pouze jako krytí, menší část zdí sice vypadala nově nahozená, ale náradí se válelo špinavé a neuspořádané po podlážkách. Zednické lžice na sobě měly tlusté, zaschlé šedé krusty, v jednom z kalfasů stálo dvacet centimetrů ztvrdlé malty. Ve střední části lešení visela obrovská bílá plachta s textem *Rekonstrukci objektu provádí společnost Destrukce a rekonstrukce objektů Trutnov*. Při pohledu na nápis mi bylo jasné, proč nikomu z obce zatím nebylo podezřelé, že opravy postupují pomalu.

Podlážky nám vrzaly pod nohama a museli jsme se pohybovat pomalu. Vítr navíc pohupoval s lešením, které bylo očividně postavené taky spíš jen na oko. Žádné další zvuky ale nebyly slyšet a zdálo se, že uvnitř v zámku nikdo není.

„Zkus otevřít okno,“ zašeptal Ruda, když vylezl po žebříku za mnou.

Mohli jsme být už nějaké čtyři metry nad zemí. Zkusil jsem vzít za okenní rám, ale nepohnul se.

„Další,“ sykl opět. Ani další okno nebylo otevřené, až u třetího jsme měli štěstí – sice bylo také zavřené, ale jedna z okenních tabulek byla vymlácená. Prostrčil jsem ruku dovnitř a po půlminutě šátrání okno otevřel. Kalina mě odstrčil a s prstem na rtech a výhružným výrazem pomalu lezl dovnitř budovy. Rád jsem mu tohle prvenství přenechal, přece jenom – jdeme pro jeho syna.

Rychlým potřepáním hlavy jsem zahnal myšlenku na to, že já nikdy syna mít nebudu.

„Je to čistý,“ ozval se z temného obdélníkového otvoru téměř neslyšitelný šepot. Vyhoupl jsem se na okenní parapet a vůbec mě nenapadla myšlenka typu *Co tu sakra dělám?* nebo nedej bože nějaká hlubší úvaha o smyslu naší cesty do západních Čech. Prostě jsem si během pár dní zvykl, že jsem bezdomovec v hledáčku drogového mafiána, kterého navíc budu provokovat tím, že mu polezu prohledávat překladiště. Jak by řekl Nešpor – pružná mysl.

I když jsem se snažil z parapetu slézt neslyšně a pokud možno s tlumeným dopadem, podlaha mírně zaúpěla, na což zareagoval můj partner pohoršeným zabručáním. Jak si oči postupně přivykaly tmě, byl jsem schopen rozlišit více detailů. Místnost byla prázdná, zhruba v jejím středu chyběla asi dvě podlahová prkna, u kterých zrovna klečel Ruda a díval se do díry pod sebe. Za ním se rýsoval obrys zárubní bez dveří, skrz které bylo slyšet několik hlasů a zároveň vidět svit nějakého malého zdroje světla. Došel jsem ke Kalinovi a taky sklopil zrak k podlaze.

„Co to tam dole je?“ zašeptal jsem a díval se na jakousi neforemnou hromadu bílých pytlů zhruba o velikosti hromady hnoje z menšího kravína.

„Polštáře,“ odpověděl stejně tiše Ruda. Tvářil se zamyšleně (nebo jsem si to taky mohl jen v tom šeru domýšlet).

„Zřejmě ty léky převážejí zašité v polštářích,“ dodal ještě v reakci na můj nechápavý pohled.

„Tak nevím, jestli je to geniální, nebo debilní nápad,“ zamyslel jsem se sice nahlas, ale spíš pro sebe.

„To není naše věc. Jdeme si vyslechnout ty kohosi venku na nádvoří. A našlapuj opatrně, ty prkna v podlaze jsou prohnílé snad víc než poslanecký klub Dělnický strany,“ odpovídal mi už zády ke mně a pomalu se pohyboval směrem k slabě osvětlenému otvoru.

Vyhnul jsem se díře v podlaze a sunul se za ním.

Skrze otvor ve zdi jsme se dostali na kamenný ochoz, vedoucí nejspíš podél celého vnitřního nádvoří, které zřejmě nebylo nijak velké, ale nedokázali jsme to při slabém světle posoudit. Jediné, co zahánělo tmu na nádvoří, byla jedna vyšeptalá halogenová lampa, zavěšená na kovové tyči. Kužel světla dopadal na stůl, u kterého seděli tři muži. Na stole před nimi stál zřejmě zažehnutý plynový vaříč s malým hrncem a vedle něho lahev (becherovky?). Kolem stolu jsem matně rozpoznával několik dalších hromad polštářů, již zabalených v igelitech. Chlápci byli zrovna v družném, i když poměrně tlumeném hovoru, a Ruda na mě významně gestikuloval, abych si lehl na zem a připlížil se k balustrádě ochozu taky poslouchat.

„... ři dny a bude to všechno připravený. Pak už nebudeme muset do týhle díry ani páchnout a v klídečku si pohovíme pár měsíců za čárou, než se situace trochu uklidní,“ zaslechl jsem část hovoru, když jsem poslechl Rudovy mimické příkazy.

„Už mě to tu dost sere,“ postěžoval si druhý z trojice a nadzvedl se, aby zamíchal cosi v hrnci na vaříči. „Jídlo jak v koncentráku, zima, vlhko, a do toho musíme ještě dělat, jako že renovujeme interiéry.“

„Jak říkám, čtyři dny a pak čtvrtletní prázdniny,“ zasnul se znovu první. „Kéž by se tak dalo letět k moři.“

„To těžko,“ zabručel poslední, dosud mlčící, s pohledem upřeným do telefonu. „Všechno je zavřený, teď si minimálně pár tejdnu nezalítáš.“

„Zasraná chřípečka! Ale co, i autem se dá někam k moři dojet.“

„A jak se dostaneš přes hranice, když nemáš žádný doklad, že pracuješ v zahraničí?“

„Havran mi něco sežene,“ mávl bezstarostně rukou ten, co se potřeboval mermomocí opalovat na pláži.

„Hele,“ ozval se po pár vteřinách ticha ten s mobilem. „Co vlastně Havran udělá s těma mladejma, co je má teď v druhý díře na melouch?“

„Coby,“ zachechtal se míchač večere, „odveze si je s sebou do Germánie, kde budou za byt a stravu leštit klacky prachatejm strejčkům v meďourech.“

Při té představě se mi zvedl žaludek a přísahal bych, že jsem slyšel Rudovy nehty, jak zaskřípaly na kamenném zábradlí. Při pohledu do jeho obličeje jsem si i v šeru ověřil, že je nasraný jak puberťák, kterému se deset sekund před vrcholem sekne porno.

„Jdeme,“ sykl jenom a začal se plížit zpátky do místnosti, odkud jsme přišli. Jak byl vzteklý, nebyl už tak opatrný, což mě rozhodilo. Nepříčetný bývalý elitní policista někde na konci světa se třemi chlápky, kteří věští nelichotivý osud jeho synovi – to by byl skoro námět na knihu, ale zúčastnit bych se toho nechtěl. Alespoň že si nevzal pistoli. K tomu jsem ho donutil zmínkou o tom, že přece sám říkal, že jdeme jen na průzkum.

„Bacha, díra v podlaze,“ musel jsem na něj tlumeně zavolat, protože se hrnul dopředu a nekoukal nalevo napravo. Naštěstí se včas zastavil.

„Díkes,“ zamumlal na mě přes rameno a obešel zprava temný otvor.

K naší smůle ale zámek skutečně potřeboval celkovou rekonstrukci. Podlaha byla vážně prohnílá víc než duše inkvizitora Bobliga a najednou jsem viděl, jak mi Ruda mizí před očima. Tento jev hodný Copperfielda byl doprovázen charakteristickým zvukem praskání ztrouchnivělého dřeva. Efekt byl navíc umocněn vánicí z bílého peří, které zaplnilo místnost pode mnou, když lidské tělo dopadlo do hromady zašitých, ale zřejmě i rozdělaných péřových polštářů.

„A kurva,“ řekl jsem v neblahé předtuše docela nahlas.

„Co to bylo?“ ozvalo se z nádvoří a dotaz byl následován dusotem rychlých kroků.

Stál jsem nahoře nad právě probíhajícím umělým zasněžováním interiéru a netušil, co dělat.

*

„Vylez ven s rukama nad hlavou,“ zadeklamoval s lehkou nervozitou v hlase míchač polévky. „A žádný rychlý pohyby, mám bouchačku,“ dodal už jistěji.

Jeho slova mi naopak jistotu vzala. Neměl jsem žádný nápad, takže jsem jen klečel na podlaze kousek od propadliště a čekal na vývoj situace. Z hromady polštářů se právě s nelichotivými poznámkami vyhrabávala mužská postava.

„Tady se dere jak v Ratibořickém údolí,“ kašlal Ruda peří a s máváním rukou jako při plavání prsou se snažil dostat z bílé laviny.

V reakci na jeho hlas promluvil další z mužů, ten, co se díval do mobilu.

„Ty vole, není to Ruda?“ zeptal se překvapeně k mojí obrovské úlevě. Když ho poznali, nehrozí už, že ho zastřelí.

„Jsem to já, pitomci, přestaňte na mě tak civět a nabídněte mi něco k pití,“ zkoušel se z toho vykecat a udělal krok směrem k nim. Viděl jsem jen jeho, osvětleného baterkou jednoho z mužů dole, ale na něj jsem nedohlédl. Blíže k okraji díry jsem si navíc netroufal se přiblížit. To, že Rudu poznali, asi nemělo ten efekt, který očekával, protože se po onom jednom kroku zastavil a vyčkával. Chvilí se nic nedělo, pak se znovu ozval míchač.

„To sotva. Nejsme imbecilové, abys věděl. I kdybych přehlédnul, že jsi nás šmíroval, instrukce ohledně tvojí osoby byly jasně daný. Neloučili jste se s Provajdrem po dobrým,“ sarkastický úsměv v tváři hovořícího muže jsem mohl jen tušit, ale vsadil bych Rudovu sanitku na to, že tam ten úsměv byl.

Očividně ji Ruda stejně brzy nebude potřebovat, pokud něco neudělám. Horečně jsem přemýšlel a snažil se nemyslet na otevřené okno ve zdi přede mnou. Moje úniková cesta byla zatím pořád volná.

„Provajdr už je mimo hru,“ reagoval okamžitě Kalina. „Moc se nakláněl přes zábradlí, když krmil z balkónu holuby.“

„Provajdr byl mimo hru už nějakou dobu,“ uchechtl se chlápek s pistolí už otevřeně. „Byl na tom blbě, zbývaly mu sotva týdny živoření. Rozhodli se to s Havranem ukončit jinak, ve velkém stylu,“ dodal ještě. Ostatní dva mlčeli.

„Mladší bráška si nechává říkat Havran? Jak originální. Ale to v tom velkém stylu jim moc nevyšlo, nejspíš si zapomněl padák,“ posmíval se Ruda otevřeně. Možná je chtěl rozptýlit nebo nasrat, ale v jeho hlase jsem postřehl náznak nejistoty. K překvapení nás obou se celá trojice upřímně rozchechtala.

„Člověče, chlape, ty jsi dutej jako konev na mlíko. Dobře, žes od nás vypadnul. My si za pár dní budeme hovět někde v hotelu s kopcem prachů a ty –“

„Leda hovno. Policajti už po vás jdou, proto se uklízíte stranou,“ skočil jim do řeči Ruda.

„Policajti vůbec nic netuší. Ty teď jdou po úplně jiný stopě,“ dostalo se mu klidné odpovědi.

„Jak to myslíš?“ zarazil se můj part’ák a najednou znervózněl.

Neušlo jim to a znovu se rozesmáli.

„Řekněme, že než jsme si vyrazili sem, tak jsme se dopustili takového drobného žhářského počinu. Jeden domek lehl popelem, nicméně jsme do něj předtím stihli nastrkat tolik falešných důkazů... Nezávidím tomu klukovi, rád bych viděl jeho výraz, když šel na policii nahlásit požár a oni si ho tam rovnou nechali za pašování drog.“

Do téhle chvíle jsem si myslel, že slovní spojení „hrůzu se mu zastavilo srdce“ se hodí leda do béčkové červené knihovny. Bohužel jsem právě na vlastní kůži poznal, jak moc nepříjemný je to pocit.

„Nic takovýho vám neprojde. Vyšetřovatelé nejsou tupí a nedává to smysl,“ ohradil se Ruda. Ne moc jistě.

„To nás až tak nebolí, jestli to dává smysl nebo ne. My budeme v tu dobu už mimo hřiště, a to je hlavní. No, a abychom to zbytečně nezakecávali,“ už jsem pár minut čekal, kdy přijde tahle část, „ty máš na výběr. Buď půjdeš s námi za Havranem, nebo tě zahrabeme za zdi na poli. Co si vybereš?“ Po mužově otázce následovalo ticho. Dlouhé, neradostné ticho, jaké nastane v čekárně po zvolání sestry: „Tak kdo jde na to trhání osmiček?“

„Co bude? Jdeš s náma za Havranem?“ vyštěkl netrpělivě míchač polévky – pistolník.

„Nevermore,“ zachrčel vztekle Kalina a vzápětí se ozval výstřel.

Rána byla tak nečekaná, že jsem sebou leknutím trhl a svalil se zmateně na zem, našťastí dozadu. V uších mi ještě doznívalo třesnutí rány, kterou vydala Rudova pistole. Netuším, kdy se mu povedlo ji vytáhnout, a navíc vystřelit jako první, ale v ten moment můj respekt k němu exponenciálně vzrostl. Díky své pozici batolete na zádech jsem ztratil oční kontakt s jevištěm o patro níž, nicméně o průběhu představení se dalo leccos uhádnout už jen ze zvuků v přízemí.

Zběsilý dusot nohou doprovázený křikem: „Kurva, on má taky bouchačku, má taky bouchačku,“ svědčil o dokonale využitém momentu překvapení. Svou střelou sice Kalina nikoho nezasáhl (nejspíš neměl moc času na míření), ale vyvolal dokonalý chaos. Chlápci se stáhli na nádvoří, Rudu jsem při zběžném pohledu dírou dolů neviděl.

„Takže po zlým? Máš to mít, fízle,“ zaryčel míchač polévky vztekale. „Jste tu na tebe tři a máme moře času.“

„Máte tak deset minut, než někdo ze vsi uslyší střelbu a zavolá poldy,“ vysmál se mu Ruda někde z koutu místnosti a znovu vystřelil. Kolik může být v pistoli nábojů? Má náhradní zásobník? Co mám sakra dělat já?

Napadly mě tři varianty. Seskočit dírou v podlaze dolů a nechat se zastřelit. Utéct oknem a nechat zastřelit Rudu. Nebo se potichu vykrást ven z místnosti na ochoz a něco udělat. I když zadání „něco udělat“ bylo konkrétní asi jako předvolební debata tematicky zaměřená na změnu energetického mixu v období 2040–2050, rozhodl jsem se právě pro třetí variantu. Nebudu ale předstírat, že jsem se nezamyslel i nad variantou dva.

Plížit na ochoz jsem se nemusel vůbec potichu, protože po druhém následoval třetí výstřel, na který odpověděly dva výstřely týmu B (Nádvoří – obránci). My jsme byli tým A – útočníci. Rozdělit se hned na začátku akce nebyla vhodná strategie, alespoň to však dávalo prostor pro volnou improvizaci. Při pohledu na nádvoří jsem zjistil, že polévka pořád stojí na vařiči. Určitě se už připaluje. Kousek od stolu s večeří, u jedné z hromad polštářů, stál s připravenou pistolí chlápek,

kteřý předtím pořád koukal do mobilu. Byl relativně blízko a mě napadla geniální myšlenka.

Plán byl vylézt na zábradlí ochozu, skočit tiše na chlápka, skolit ho neslyšně do hromady peřin, sebrat mu pistoli, zamířit na záda zbylým dvěma členům týmu B a drsným hlasem pomalu prohlásit: „Ruce vzhůru, vy prašiví kojoti.“ Jelikož jsem v plánu během bleskové analýzy rizik nenašel žádnou slabinu, vyšvihl jsem se tiše na zábradlí a chystal se skočit.

Slabina plánu se ozvala vzápětí. Ve chvíli, kdy jsem se odrážel, chlápek zdvihl pohled a podíval se mi přímo do obličeje. Na půl sekundy se zatvářil překvapeně (to už jsem se odrazil a byl ve vzduchu), vzápětí se ale nahlas rozkřičel: „Tady je další!“ a začal zvedat ruku s pistolí vzhůru. Koukat se na stoupající hlaveň pistole v okamžiku, kdy letíte vzduchem, je ještě míň příjemný než kolonoskopie bez epidurálu. Zachránila mě gravitace. Slabiku „ší“ v posledním slově svého výkřiku už muž pouze huhňavě spolkl, neboť právě v tu chvíli na něj dopadla váha mého letícího těla. Logopedka by ho za výslovnost nepochválila.

Ani já jsem na tom ale nebyl nijak skvěle – buď jsem se málo odrazil, nebo při tělocviku nedával pozor. Namísto plánovaného dopadu nohama na protivníka jsem se ve vzduchu nějak přetočil a narazil do muže bokem a ramenem. Nevím, jak bych to zvládl bez pomoci mých milých bakterií, protože bolest byla i tak dost pronikavá a na okamžik ochromující. Dopadli jsme v chuchvalci dvou těl na okraj jedné z hromad polštářů a energie mého letu nás na zemi několikrát přetočila. Při třetím převalení jsme do něčeho pevného narazili, pravděpodobně do stolu, a převrhli ho. Škoda, tým B bude bez večere.

Chlápek vedle mě tiše sténal a zkoušel se namáhavě zvednout. Jeho pistoli jsem nikde neviděl. Ze skoku a kutálení po zemi se mi pořád trochu točila hlava, ale musel jsem se sebrat. Opřel jsem se o ruce, ignoroval bolest v rameni a postavil se. Rychle jsem těkal očima po zemi a hledal ve slabém světle halogenové lampy protivníkovu zbraň. Muž vedle mě se už také zvedl a zmateně se na mě díval. Začal zvedat ruce. Za mými zády třeskl další výstřel, netuším čím. Nacvičeným pohybem jsem během mrknutí oka vytáhl svůj teleskop, prudce švihl pravačkou

vzhůru a zároveň levou rukou zarazil předloktí druhé ruky. Obušek se rozložil do plné délky a já čekal se zdviženou pravicí na soupeřův útok.

Stalo se však něco neočekávaného. Chlápek na mě, nebo spíš skrze mě civěl a pak se otočil a začal utíkat. To mě trochu zarazilo. Trenér na boxu sice říkal, že s mým ksichtem bych o Halloweenu nepotřeboval masku, ovšem vždycky jsem to chápal spíš jako vtip. Najednou jsem ucítil v zádech žár. Ajaj, projelo mi hlavou, když jsem se otočil.

Kdybych byl v Americe, nutně by tu někde musely viset cedule s nápisem *Nepřibližujte se s otevřeným ohněm k péroovým polštářům, hrozí riziko vznícení*. Jsme v Čechách, takže tahle cedule tu chyběla, a možná proto teď okolo převrženého vaříče ležela rychle se rozhořívající hromada. Kdyby ty husy věděly, jak to dopadne s jejich peřím, byly by pěkně nasraný. Soudě podle šířícího se smradu byly některé polštáře asi naplněné i nějakou umělou hmotou.

Vzal jsem si příklad ze svého prchajícího soupeře a taky se začal tryskem vzdalovat od sálající hranice. Po pár metrech jsem ho dohnal, protože se zmateně zastavil a volal na své dva kolegy z týmu B (kteří byli zatím stále plně oddáni pistolnické estrádě s Rudou): „Hasit, hasit.“ Když jsem kolem něj probíhal, trochu nečestně jsem ho vzal obuškem ze zadní strany do ohbí levého kolene. No dobře, bylo to dost nečestně. Okamžitě šel s ostrým výkřikem k zemi.

To konečně vytrhlo zbylé dva pistolníky z přestřelky. Oba se otočili směrem na nádvoří a slovo překvapení by bylo dost slabé pro popsání jejich výrazů ve tvářích. Když naposled viděli nádvoří, určitě tam v tu dobu nebylo ohnivě inferno a jejich kámoš se neválel se skuhráním na zemi. Využil jsem nabrané rychlosti a jednoho z mužů nabral v běhu ramenem a narazil na zeď. Hekl, upustil zbraň a sesunul se k zemi. Než jsem se však stihl otočit, ucítil jsem ostrou bolest nad pravým uchem a poroučel se k zemi. Podcenil jsem svou rychlost a moment překvapení, poslední pistolník-míchač mě stihl udeřit rukojetí pistole do zátylku. Vůbec nechápu, jak jsem mohl neztratit vědomí.

„Kolik vás tu kurva ještě je?“ podotkl spíš řečnický míchač. Víc říct nestihl. Stejně jako jsem já v euforii zapomněl na něj, on zapomněl na Rudu. Ruda na něj ale ne. Chlápek se vzápětí ocitl vedle mě na zemi,